

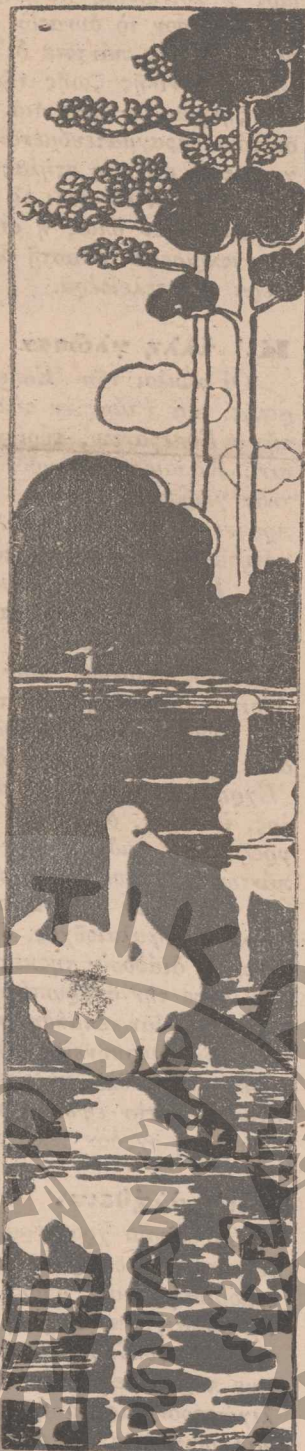
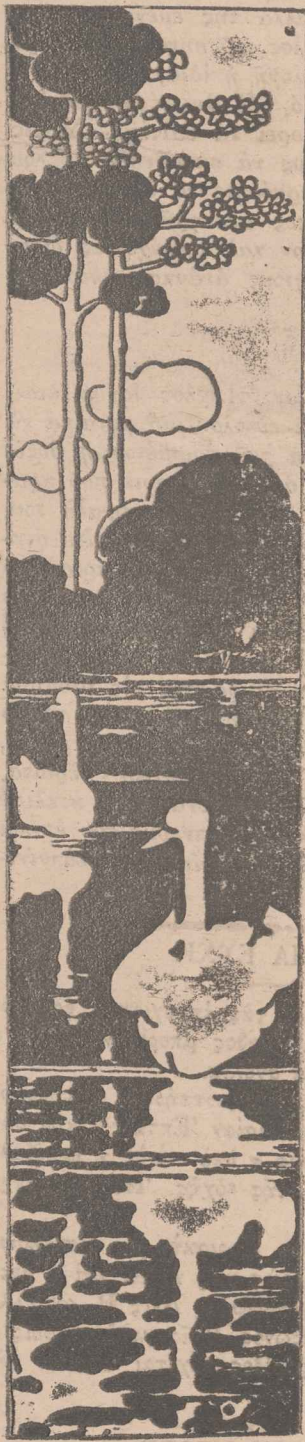
ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ φύλλον λεπτὸν 10

18 Σεπτεμβρίου 1916

Ἀριθ. 48

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΝΤ

Ἡ ὁποία ξετροellaίνει τοὺς Ἀμερικανούς ἀπὸ τῆς οἰκίας. Ἡ μὲς Μαίρη Πικφορντ παρλοταται εἰς τὴν εἰκόνα μας ὡς ἡρώς κινηματογραφικοῦ δράματος με Ὀλλανδικήν ἐπιδέσει ἐπιγραφομένου «Ἡ Χούδα ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν».

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
'Ετησία διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δραχμα! 6
" " " Ἑξωτερικὸν Φράγκα 10

'Acct. 48

... 1000 ...

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

(Για να της διαβάσει, όταν γείνη δεκαπέντε χρόνων. Και ποτέ μωρούς να της διαβάσουν όλα τ' αγόρια και τα κορίτσια από δεκαπέντε χρόνων κι έπειτα.)

ΥΠΟ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΑΡΙΘ. 1

Ζωή ή δεν ζω την ημέρα εκείνη, αγαπημένο μου παιδί, που θα έχεις γείνη δέκα πέντε χρόνων, και που θα μπορείς να διαβάσεις της συμβουλές αυτές του πατέρα σου, και θα μπορείς να της κατελάθης — θέλω από τώρα να σου μιλήσω σαν να ήταν εκείνη η ώρα.

Σε βλέπω με τα ξανθά σου πλούσια μαλλιά και τα γυαλά σου αθάνα ματάκια έμπρός στην ζωή που ανοίγεται έμπρός σου. Μην διάβεις κι' απλό της τα χρώματα σου προς αυτήν για να την άγκαλιάσής. Στάσου, έχει να σου μιλήσει ο πατέρας σου, που σ' έφερε στον κόσμο, που, θάβοντας από τα ιερότερα αδιάντροπα της ψυχής του μιά φλόγα, σ' έδημιούργησε. Σ' έφερε στο φως της ημέρας για να ιδής αυτή την υπέροχη και θαυμάσια φύση, αυτών των ζωντανών ήλιου, τὰ πράσινα δέντρα, το φως του φεγγαριού, την θάλασσα, τα ζώα και τους ανθρώπους.

Χάλασε τα καλά μέσ' στην ψυχούλα σου τα λόγια αυτά του πατέρα σου, και μην τα ξεχάσεις ποτέ όσο θα βρίσκεσαι ανάμεσα σ' αυτή την Φύση κι' ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους.

Η Φύσις είχε καλή και ποικιλική ψή, αν ποεί, παιδί μου, ή καρδούλα σου είχε δουραμένη και τα μάτια σου θαυματούμενα, μπορείς άφοβα να τρέξεις στην μεγάλη αυτή Μητέρα — όπως κι' στην μητέρα σου την δική σου — για να ζητήσεις άνακούφιση και παρηγορία. Να την άγαπήσεις την Φύση πολύ και να προσπαθής να είσαι πάντα κοντά της. Θά σου μιλήσω πολύ για το ζήτημα αυτό, μιά θέλω εν μιάς αρχής να σου το τονίσω.

Αν όμως ή Φύσις είχε καλή, γλυκειά και ποικιλική, οι άνθρωποι δεν είναι όλοι τέτοιοι. Ούτε όλοι είναι, ούτε όλοι είναι καλοί, είναι πάντοτε καλοί. Έτσι ή άπομάκρυνση τους από την Φύση τους έκανε έτσι κακούς και διεστραμμένους. Δεν πιστεύω (άναίσιμπε) ξαν άνθρωποι σφοδρά ποικιλικήσαν εναντίοντο πράγμα) να γεφυρώνεται άνθρωποι κακοί. Πιστεύω μάλιστα πως το περιβάλλον, το παράδειγμα των άλλων, ή ανάγκη και ή άρρώστεια έκανε τους ανθρώπους κακούς.

Έτσι να σκεφθής, παιδί μου, ότι δεν θα έχεις τίποτε άλλο να κάνεις παρά ν' άποφύγεις τους κακούς ανθρώπους και να συναναστρέφσαι όλο με ανθρώπους καλούς. Άλλά αυτό είναι πολύ δύσκολο πράγμα, για να μην είπω αδύνατο. Γιατί οι κακοί άν άνθρωποι ζουν μαζί με τους καλούς και δεν έχουν κανένα δικαίωμα σημείο άπάνω τους για να τους ξεχωρίσει κανείς. Βγαίνοντας στην ζωή, μέσ' στην κοινωνία, κατ' ανάγκη θα ζήσης και θα συναναστραφής μαζί με κακούς και με καλούς. Και συμπαίρνεις οι πρώτοι να είναι πολύ περισσότεροι από τους δεύτερους. Και συχνά οι κακοί άνθρωποι έχουν το χαμόγελο στα χείλη και τα γλυκά λόγια βγαίνουν από το στόμα τους. Μοιάζουν κι' αυτοί σαν το κινίνο, που τρέχουν κλεισμένοι μέσα σε χροματιστά γλυκά κουφέτα. Τών κρυφών αν θοάπων έργο και προορισμός της ζωής τους είναι το κακό. Ο κακός βλέπει κάποιον να προσδεύει, να είναι χαρούμενος κι' εύτυχισμένος, και τον τρώει το σαρφά του φθόνου. Θά ζητήσει με κάθε τρόπο να τον μαυρίσει την χαρα, να του δηλητηριάσει την ευτυχία. Είτε για να πάρει αυτούς την θέα του εύτυχισμένου, είτε έτσι άκλόγως από ευχαρίστηση να κάνει το κακό και να ιδί συντελουμένην μίαν καταστροφήν.

Μην δοχίσης να φοβάσαι κι' αυτά που σου λέω. Δεν θέλω να σου προεξηγήσω τούτο για την ζωή και να σε κόνω να δειλάσεις να μπεις στην κοινωνία. Θέλω να σε κόνω να προσεκτική, θέλω να σου χαρίσω μιά σιδερένια πανοπλία, άπάνω στην όποιαν θα σπάει άνίσχυρη ή κακία, ο φθόνος και το φαρμάκι του κόσμου. Και ξεύρεις ποία θα είναι παιδί μου, ή σιδερένια αυτή πανοπλία, με την όποιαν ζητώ να σε ντύσω ; Η άρετή σου, ή καλωσύνη σου και ή προσήλωση στο καθήκον. Άπάνω σ' αυτή την σιδερένια πανοπλία, σαν σε βράχο, θα συντριφεί ή μανία της κακίας του κόσμου.

Θά μ' έρωτήσεις τι θα πούν αυτά τα άόριστα λόγια άρετή, καλωσύνη, προσήλωση στο καθήκον. Θά σου τα εξηγήσω λίγο — λίγο και θα τα καταλάβεις. Τώρα μόνο σου λέω, πως, αν εσύ είσαι καλή, και το καταλαβαίνεις αυτό, θά έχεις μέσα σου και έμφυτη την αντίδραση κατά του κακού.

Θέλω, παιδί μου, να περάσεις την ζωή σου εύτυχισμένη. Και για να ζήσης εύτυχισμένη, πρέπει να είσαι καλή. Τι θα πη κι' είσαι καλή ; Να μη βλάψης κανένα, να μη λυπήσεις κανένα, να μην κάνεις δυστυχισμένο κανένα, να μην πληγώσης ψυχικός κανένα. Να έχεις σκοπό της ζωής σου το καλό και το όρατο. Έτσι ή ψυχή σου θα είναι ή γής. Αν, με την άγάπη προς την Φύση και την εγκράτεια εις όλα τα πράγματα, κατορθώσεις να διατηρήσεις το σώμα σου υγιές, τότε θα είσαι τελείως εύτυχισμένη.

Αυτή είχε, παιδί μου, όλη—όλη ή Έπιστήμη της Εύτυχίας.

Σου είπα να είσαι καλή. Να μη βλάψης κανένα. Άλλά αν οι όλοι σε βλάψουν, τότε πρέπει να τους βλάψης και σύ ;

Δεν είναι πολύ άπλη, ούτε πολύ εύκολη ή πάντοτε σ' αυτή την ερώτηση. Πρώτα κατά κανόνα, πρέπει να προσέχει κανείς πολύ, μιά πάρα πολύ να μη δίνει άφορη ή στους κακούς να εκδηλώσουν την κακία τους. Για να τελήση ένας νάσι βλάψη, πρέπει να είναι κακός. Προσπάθησε να την άποφύγεις, αν μπορείς, με την καλωσύνη σου και να βαιβάσεις την μαυρία της ψυχής του με την λάμψη της δικής σου ψυχής. Άλλά άς υποθέσουμε, ότι έβλαψα, ενώ περπατάς στην μέση του δρόμου, έφ' γεται ένας άνθρωπος να σε βιάσει σωματικώς, να σε κτυπήσει, να σε πληγώσει. Τι θά κάνεις ; Θά προσπαθήσεις να σωθής με την φυγή ή να κλέψεις εις βοήθειαν άλλους. Άλλά, αν σου είναι αδύνατον ν' άποφύγεις, τότε θά προσπαθήσεις ν' άμυνθής. Ός εις έσχάτον μέσον θά καταφύγεις εις την άμυναν. Θά προσπαθήσεις να τον βλάψης διά ν' άποφύγεις, έσύ την βλάβην. Όπως μωρόσης. Μή μ' αν πέτραν, μή ένα ξύλον, με τα ίδια σου τα χέρια, με τα νύχια σου..... Ω, παιδί μου, σου μιλάω αυτήν την στιγμή και σαν πατέρα. Η δική σου ζωή μου είναι άπειρος πολιτισμός από την ζωή ενός ξένου.

Άλλ' αν ή κακία των ανθρώπων προσπαθήσει να σε βιάσει ήθικώς, να σε πληγώσει ψυχικώς, θέλω, παιδί μου, να είσαι τόσο ήθικώς και ψυχικώς δυνατή, ώστε να θεωρής τον θύτον σου άπρόσβλητον. Γίνε τόσο υπερόφνη και τόσο υπέροχη ψυχικώς, ώστε να μη σε άγγίξει ή κακία του κόσμου. Η ψυχική σου υπεροχή, ή ψυχική σου γαλήνη, ή λευκότης του χαρακτήρος σου, ή δύναμις που χαράσσεται σου, ή συνήθειά της υπεροχής σου, θά κηρύξουν, ώστε τύπος να μην ταράξει την ευτυχία σου και την γαλήνη σου.

Αν σε σκεφαντήσουν, αν σε βιάσουν, αν σε καταλογίσουν, μην ταραχθής διόλου, παιδί μου. Κάνε δυνατά και άταλμένα τα νύχια σου, παιδί μου, και μείνε τελείως άτάραχη. Διατήρησε την ψυχική γαλήνη σου και γέλασε. Και ξεύρεις άμέσως το πράγμα. Φόρεσε το καπέλλάκι σου και κάνε ένα όρθιο περίπατο. Η πήγαινε ν' άκούσης λίγη καλή μουσική σ' ένα κοντσέρτο....

Με τους ανθρώπους, που προσπαθούν να σε βλάψουν, να εξακολούθεις να φέρεσαι όπως και πριν, σαν να μην είχες άνησχη τίποτε. Έπαι τους άφοβίζεις. Αν ένας άνθρωπος ιδής, ότι είναι κακός και πολύ επαινώδυνος, άπόφυγε να τον ξαναιδής.

Κατά κανόνα όμως έσο με όλους καλή, ευγενής, περιποιητική, ύποχρεωτική. Όταν μωρόσης να κάνεις κάπου ένα καλό, να το κάνεις χωρίς να διατάξεις διόλου και χωρίς να λογαριάσεις έναν κόπο ή μιά δυσκολία. Με το να καταναίς κανείς τους κόπους και της δυσκολίας, που του παρουσιάζονται στην ζωή, τονά νει την ψυχή και τον χαρακτήρα του.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΑΦΡΟΛΙΘΗ

ΓΕΜΜΑΤΑ:

Εάν ένα κορίτσι μπορούσε να έχει της άμικες που έχέτον για να ρεκαλιμαίνουν της κάλτσες, τη υέση κι' έχουν ή ρεκαλίες των κορσέ, τα μαλλιά που έχουν όσες μεταχειρίζονται σωδάρια (εις της ρεκαλίες), τα δαντικά που έχουν οι βιάνες των διαφωρίων των οδοντογάρων, το δέγμα κι' μάς δέχονεν οι ρεκαλίες για της διάφορες ποικιλίες και σαπουνία — δε θάταν θαύμα ;

Τι καρδιά θάχε ένα τέτοιο κορίτσι ; Άλλα δεν θάχε άνάγκην ούτε καρδιάς, ούτε μυαλού θά μπορούσαμε να την στολίσουμε με της συγκινήσεις των ήρωων των λαϊκών μυθιστορημάτων — των έπαυλλιδιογράφων.

ΟΥΑΙ ΤΟΙΣ ΗΤΤΗΜΕΝΟΙΣ

Έκείνος.—Ο άνθρωπος ο όποιος υποχωρεί όταν έχει άδικο είναι έξυπνος, άλλ' εκείνος ο όποιος υποχωρεί όταν έχει δικαίο είναι.... Έκείνη.—Πανδραμμένος.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Η Κ2 Α.—Εύρίσκε τον δεύτερον σύζυγόν σας πολύ ύσιον με τον πρώτον ; Η Κ2 Β.—Ναι, έκτός υπό μίαν έπεψιν. Η Κ2 Α.—Αδελφή ; Η Κ2 Β.—Ο πρώτος σύζυγός μου είναι νεκρός....

ΟΡΑΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

—Νομίζεις, γιατρέ μου, είπεν ο πελάτης, ότι τα χαρμικά σας μπορούν πραγματικώς να κρατήσουν έναν άνθρωπον εις τη ζωή ; —Βέβαια. Θεωράτατα, άπήντησεν ο ιατρός. Αί συνταγί μου κρατούν για είκοσι χρόνια τα ρα εις τη ζωή πρέις φαρμακοποιούς και τας οι κογενείας των.

ΗΙΣΤΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΕΙΣ ΤΗΣ

Η Σχολικός.—Το παζι αυτό έχει χιλιάς κακάς έβεις. Από που της πήρε ούτε κι' εγώ μπορώ να κερδίσω. Όχι, βέβαια άπ' έμένα. Ο Σχολικός.—Ω, όχι βέβαια, άγάπη μου.... Μήπως έχασες έσύ καμμία ;

ΗΤΑΝ ΤΟΣΟ ΣΠΑΤΑΛΟΣ

Έκείνος.—Και τί άδωο θέλεις να σου κάμω στα γενέθλιά σου ; Έκείνη.—Ω, τίποτε, άγάπη μου. Έδωκ δυας που είσαι τόσο σπάταλος ώστε θά μου άγοράσης κάτι τρομερά όρατο, μοντέρνο... και πολύτιμο.

ΜΕ ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ ΜΟΥ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΟΥ

ΘΑΙΨΙ
Ένα δαλάντο κόκκινο χρώμα και χρυσάκι τρενι σκαπαμένο από άγλιν πένθιμα έφερε τον οίρανό πίσω από της Καστέλλας τον λοστικόν. Τέ ίδιο χρώμα, χρυσολόκκο άντανάλλεται στην θάλασσαν, του Φαλήρου. Όσο προχωρεί το λυκώρος τόσο γυρίζει ή ψυχή από μαλαγγορίν και ξεχειλά στο ξεψύχημα των άντισεγγισμάτων του. Στο πλάκωμα της Νυκτός άνιθαίνει άπ' τη καρδίαν άθελω ο άναστεναγμός.

— Γιατί ;

ΑΓΑΠΕΣ

Η κόνα—Μαργαρώ ή χοντροπύνηνα έχει κοντά της ταρλανιές μαλλώνες την Τίτιλκ, την κόρη της, επειδή την άπεισεν να κούδεν πιάτ με την ελπίαν της που νάτος προχωρεί μέσ' από τον στενό διάδρομο των ταρλανιών. Ο μικρός Μπόμπης, που ή φύσις του όργα προς άρραολογίαν καθέτι έχει τον λιγανόν του στο ρουθεσίον του παϊών άρχαιολογικώς άνακταράς, σέρνοντάς την από το ρουθεσίον την έρωτά να μάθη την αίστιαν που ή τελήνη, ενώ άνατέλλει και κινε κατακλινική σαν τα μάγουλα της γειτόνισσας των σιδερένιων γίνεται σιγά σιγά όχηρ ή χοή σά σέβαν.

Μιά περσέσση κατάχλωμη άνιζε τα ρα δαλά της γέλη, τα λουλούδια της που σκόρπισαν άθινα της άμυγδαλομήριστες ευθείες των και είπεν.

— Τρέχει να προσθάσει τον ποθητόν της Ήλιον κι', έσο προχωρώντας στο στερέωμα δέν τον ελπίσκει, γλωβαίνει.

Τακούς, υπακαλογυνάικα, Μαργαρώ, Άφρού άγαπών τάλυχ γιατί να μην άγαπή και ή Τίτιλκ σου. Άρρη, την άν θές να μη κατανοήση κατάχλωμη, σαν τη τελήνη.

ΔΑΚΡΥΑ

Μήτκα στον κήπο των άνθόκηπε. Ποίν' τα παρθένι γυροει κα το ξανθό άνθόκλιμα ; Οι άγέρωχοι κομπούσινα μαράθηκαν τα έσπέρη να ρέει, τα τριονταφυλλία, τα έκατόφυλλα, τα χιμναροειδή, τα καμλοειδή, ή διωτρίες φυλάερρίσαν, ή φαντασμένες νετλίες χύμα και συνισι νεκρές. Μιά βαρεία μωροδιά, μιά κόχλα άνείδετο από την νωτισμένη γή σαν άπασο ρα νεκρού. Έδώ κι' εκεί έγερσαν τα ρουθενά κασαλίκια των τα πρώτα χρυσάνθεμα όδρζ. λουκα, έπωρα, όχρρόλενα, όχρρορόδινα, όχρροκίτρινα κινώνια έπάνω στον μαυρόν και λεπτόν μίσχον των περιλινπα στο διάβα της έλαρρότης ρης ριγλήτης φθινοπωρινής αύρας. Τά δελούδι να πέταλα των δροσιστάλαζων. Έκλειον την άδίκη θάνατο των άλλων λουλουδιών.

Άλ'ήτεια όπου κι' όπως πεθαίνει κανείς θά έρεθί κανείς να τον κλάψη. Ο πατέρας ή μητέρα τούτληρα του. Η έρεθίσση, σπανιότατα, ο έσώλος σπανιότερον, ο σκόλλος του.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τα παιδόνια δέν παίζουν με την άρεϊν όπιού

στο έκκλησίον του Άγίου Έλισαίου, δέν έχουν κανένα λογονάφο έχει έκλειψη κάθε φθής από τους Τούρκους.

Δέν εί' αυτός ο λόγος. Άγρυπνούν κι' άγρυπνούν οι Άρστανόι σήμερα γιατί το ύπαγο ρεύον τα ιερά μας διέβλια. Ο Άπόστολος Παύλος στην Τρωάδα, αν θυμόμαι καλά, έν μετ των Σαββάτων παρέτεινε τον λόγον μέγα μεσ νυκτίου. Όταν κάποιος Έβτγος έκεί ψηλά στο παράθυρο τον έπληρε χαρ—γλυκό (τον ύπνον) κι' έπεσον από το τρίτον πάτωμα στις πλάκες ακαί ήρθη νεκρός....

Ο Παύλος έφ' έναν όυλητς άρχις κι' γής έξήλθεν. Άκόμα και για τον Χριστόν μαρ, λέγονται ότι νύχτα ξεαντάλουν την πότα κέρου γεν. Έβγαυε στα θούνα πάνω ή σταίς πλάκαίς κείνι κάτω από τον ένάστερον ύπνον και στύς μωρμένους όάμους άνάμεσα ο ξανθός Ποιητής προσήγετο.

Κάποτε τον έννοισαν φεύγοντ και τον άκο λυθήσαν νυκτίοντας έτι...έξέτι φρενόν. Δέν είχαν ο Χριστός κανένα να φορηή και όμως...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ—ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Είμε ο τίτλος νέου θρησκευτικού περιοδικού πού έκυκλοφόρησε κατ' ατάς το πρώτο φυλλάδιο. Έκδίδεται εις την γειτονικήν πόλιν από τον αιδεσιμώτατον κ. Παπαμερόνιον, πρεσβύτερον. Στάσας δέν θέλει ο λειτουργός του Έψιστου. Είμε γνωστός και στον Πειραιά και στις Άθήνας από τα όετα κηρύγματα του. Έκείνο που έχω να συστήσω είναι το διάδκμα αυτού του περιοδικού. Κάθε χριστιανός, κάθε μυστικιστής, κάθε φιλόλογος πρέπει να το διαβάσ. Δεν θα όρη τε την άποκρουστική σθερότητα που χαρακτηρίζει αυτού του είδους τα δημοσιεύματα. Σιωπότης, Μείσα έρμηνεία του Α' ψαλμού, αί Συνταγματικά έλευθέρια και ή Έκκλησία και τόσα άλλα κλημνούν τας σελίδας του πρώτου φυλλαδίου.

Ω, πούς δέν θά αισθανθή θάκρον έσπερνύ νην και γαρύν με την άνάγκην του είδύλλου «Χριστός άνέστη» ;

ΑΡΧΗΣ ΚΟΒΑΣ

ΤΟ ΚΟΙΛΙΜΕΝΤΟ ΤΗΣ ΑΙΔΙΤΕΑΣ

Η Αιλιτσα, ένα κορίτσι τετάρου ετών, εκυτάρτεν έπιμονετικά το κηπίλλο της θέας της.

— Έ, πουλάκι μου, πως σου φαίνεται ; την άρώττας ή θεά της.

— Ω, άπότησεν ή μικρά. Η μαμά είπε πως είναι περσέσση, έμένα όμως δε με φοβίζει καθόλου.

ΥΠΕΡΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Ο γέρω Νικόλας ήτο πολύ φιλόζωνος δέν ήθελε δέ ποτέ να δυσχεραστήσει έναν ούτε και εις το έλτοχιστον όταν τον έπαιτιέπτετο.

— Πόρε λιγάκι άκούη, πόρε, παρακαλώ, είπε προσέροντας για τρίτη φορά τούτα εις έναν προσκεκλημένον. Άς μάς μείνη, όας έε δώδω, θά παρ γαλήνη. Θά την δώσω εις τόν γεωρύνια.

Η ΛΕΙΠΟΤΕΡΑ ΑΙΣΘΗΣΙΣ

— Ποία είναι ή λεπτοτέρα των αισθήσεων ; ήρώτησεν ή έδουκάλισσα τούς μικρούς.

— Η άφή, άπήντησεν ο Γεωργάκης στα θερά.

— Γιατί ;

— Να, όταν καθίστε πάνω με μιά καρδίαν, ότε τη βλέπετε, ότε την άκούτε, ότε, ότε την αγγίζετε, ότε την γεύσθε έν τούτοις ο μως κάτι σας κάνει να αισθανθήτε ότι εύρίσκεται εκεί.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ

ΠΟΥ ΕΠΕΧΕΙΡΗΣΕΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΝ

«Η καρδιά μου έπαυσε να κτυπά για ένα όλο κλάρο λεπτά και ο ιατρός άγγιγέ με το θανάτο μου. Και ήμην πραγματικώς νεκρός. Έπρεξε μια σφαίρα μέσα εις το στήθος μου, με την άπορα σι να θέτω τέρμα εις την ζωήν μου. Πρετού πυροβολήσω έμια να εύρω άκριβώς το μέρος όπου κτυπούσεν ή καρδιά μου. Έθετα έπειτα το στό μιν της κνήμης του ρεβόλβερ άκριβώς εις το μέρος έκεινο και πράθιζα το λύκο.

Πιστεύω σταθερώς ότι κατά της στήθης μου ήμην νεκρός έμνημα εις τη ζωή του άπανω κόσμου. Δεν ήταν ύστερισμός ύπνιον, ή παρλή λήρημα. Ήμην τελείως νεκρός. Αγγιζόμενος την ιστορίαν αυτήν, έλπίζω ότι μπορεί να βοηθήσω κανένα ύστερη. Ή πείρα μου ίσως μπορεί να άποτρέψη κάποιον από του να προθή εις το διά θημα ούτο.

ΤΟ ΠΑΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ...

Η κατάρσις του νεκρικού μου συστήματος έγειροτέρεισε μέσα την ήμέρα, για χρόνια τώρα. Είχα σπύτι ιδιότητα, είχα—κι' άκόμη έχω—την καλλίτερη σύζυγο του κόσμου και τέσσαρα παιδιά. Ή νευρασθένεια είνε τρομερή. Τα νεύρα σου παύουν και το άποτέλεσμα είνε ότι καταλαμβάνεται από μελαγχολίαν. Ένδοξα πως όλοι ειργάζοντο κρυφίως έναντίον μου. Δεν έβλεπα πως γύρω μου ούτε χαμίζαν, ελπίδα να λάμψω. Το πόν ήτο σκυτείνον, το πόν με άπέλειπε. Έβγαλε δίχως να δια θέσω τα χρέματά μου εις μια και ναυρίστη επικήρυται, αυτό δέ με άντιστοιχούσε άνω μη περιμένοντι και διαρκώς εδάρανε το φρενίτην των φροντίδων μου.

Είς την έρώτησιν μου ό νους μου έσκαρτίζετο. Δεν μπορούσα να συγκαταβώ και μάλιστα έκα νακάτι την όλην σαγήνη έχουσα τι έκανα. Παντού συστάδιαι άπελπίσαι. Είχαμε κληρονομήσει τότε κάποιον πύον χρημάτων και αυτό έγειροτέρεισε την κατάρσις μου. Είχα ότι ήτο πλέον άδύνα την δι' εμέ να έξακολούθησω εργαζόμενος. [Για ύστερισμούς παρατήρησιν της έργασίας μου επί επτά δέ όλοκληρούς μήνας έμένα εις το σπύτι μου κάμων της περ άμυρες σκέψεις. Όταν έδωκίνα έξω ένύκτω πάντοτε χάμα προς τη γή.

Δεν ήμην ήπατημένος περί της κατάρσις μου. Έγινούριζα πολύ καλά, ήτι το μυαλό μου είχε φύγει και ότι δεν αξίζα πλέον ούτε για το άκατό μου ούτε για κανέναν άλλον. Για το ύτοιο άπεράνιστα να θέσω ένα τέρμα. Ή πρώτη ύπο πειρα έγενε με στρυγγίνη, αλλά καίτοι επήρα μεγάλη ύσιν δεν μου έκαμε τίποτε. Κιτόπιν έδο κίμωλα τη μερφήν, ή όποια άπέτυχεν έπίσης, για τον ίδιο λόγο, ύποδέτω. Πότε έμα μελαγχολικήν σπύτι, περί τα τέλη των έπτά μηνών της έαυτός εύλογής μου, έσκαρτίχην από το κρεβάτι μου και πήρα το ρεβόλβερ μου μέσα από ένα συρτάρι.

ΣΤΟΣΧΟΣ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Καθώς έστεικόμην κυτώντας εις τον κα ύρέστην, έβλεπα με το δάχτυλό μου να εύρω άκριβώς το μέρος της καρδιάς εις το όποιον έτοποθέτησα το στόμιν του ρεβόλβερ κα το κρα τήσα έκει σικτικά στρυγγιμένο πάνω εις το κρέας μου.

—Θέλω πραγματικά να το κάμω αυτό ή όχι; έρώτησα τον έαυτόν μου.

—Ναι, έλεγε καί μεσα εις τον νού μου. Έλπερος... Έπερίμενα λίγα λεπτά μήπως έρεθή τίποτε και με κρατήση, άλλα καταώς. Το δά χτυλό μου άρχισε να τραβή σιγά το λύκο.

—Πολύ γρήγορα θα τελειώσουν όλα, είπα

με τον έαυτόν μου κι' έπράθιζα το λύκο να νύτα.

Ήγούσα την έμπυστοκρότην και ήρθάνην τη σφαίρα καθός έπέρασε το κορμί μου με ένα άλλόκοτο αίσθημα άνοκωρίστως, το ίδιο άκριβώς πύ. σιγάνεται ό άνθρωπος ό κουραγμένος, που παραδίδεται στον ύπνο. Ήσθάνην κατόπιν την σφαίρα να κτυπά κάτω στη ράχη μου και να σταματά. Δεν έννοιωσα πόνο καθόλου, αλλά ση κώδικα πάνω της μύστε των ποδιών μου κι' έπειτα να σπύτι στο πάτωμα. Δεν έξρω πως, αλλά δεν είχα πετύχη την καρδιά μου και έννοιωσα καλά την άποτυχία μου. Προσπάθησα ν' άρπά ξω ένα νέου το ρεβόλβερ μου αλλά είχα προσηύ ση και το πήρον. Ή σφαίρα μου είχε τρυπήση τους πνεύμονας και έσάθη εις τη ράχη μου.

Κατά της ρείας το άπόγευμα της ήμέρας έ καίνως είχα μένει άνασθητος από την αίμορρα για και για δέ όλοκληρές ήμέρας έμεινα παρά λυτος. Επισκεπαστες άδρες από τη σιγήν που έμεινα άνασθητος, ή καρδιά μου έπαυσε να κτυ πώ, ό δέ ίσως για να μου έπανασέση την κυκλή φερών του αίματος μου έδωσε δυνατόν δέειν στρυ γνίζε. Καί επέφυγε. Ή καρδιά μου άρχισε πάλι να κτυπά και μετά παρέλευσιν είκοσιεσσά ρων άόκη ώρυν συνήθον.

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΜΟΡΦΗ ΚΟΙΛΑΔΑ...

Μόλις συνήλθα είπα εις τη γυνική μου ότι είρισκόμην σε μικρόν ταξείδι. [Οι είδα είμαι έπίσης, το είδα τη στιγμή που ήμην νε κρός. Με εφάνονταν τι με μελέσων πέρα σε μια ύμωρη κοιλιά, γεμάτην δένδρα. πράσι νους άγρούς, την όποιαν διέτρεπον κελάρυοντα άγρούα ρυτίνα. Ωμορρα πλάτυνας, ντυμένη δόλυνια κι' έκλυοντα πετώντας εις τον άέρα. Δεν ήσαν άνδρες. Όλοι γύρω μου ήσαν γυν αίκες άρθάστον καλλογής και πρώτην φερών έβλεπα πρεσβυα με τόσο λάμψι.

Έννοιωθα μια γλυκεία άνάπαυσι, ένα άλλόκο το αίσθημα εύρησθησας που ποτέ μου ως τότε δεν είχα νιώσει. Πίσω από το λόφο, μακρι νά, όκοιόνταν γλυκείς ήχοι μουσικής, άσυγκρί τως γλυκύτεροι και άρμονικότεροι από κάθε ή ήγειον ήχο. Έκινούμην προς τα εκεί, αλλά ποτέ δεν έβλεπα προς τους ήχους. Ήμουν άλλα προς πλημμελόμενος από εύτυχία.

[Τό έσρα άμως έκεινο έξηφανίσθη πλέον. Έπαντρημένη εις την ζωήν και τους πόνοους, άλλ λή ήρχόμην με την άπόφασιν να γένω καλώς και να κάμω καλώς. Το πνεύμα μου ήγινε διαυγέστα το και άνεγνώριζα το κινδύ, το όποιον διέπρα ξα. Πόρα έπαντρηόμην να κάμω καίτι καλό ά φού εδούκίμασα καί τον άλλον κόσμον.

—Θέω μου, θα πράττω πλέον πολλά και θα ζώ τη ζωή μου όσο μπορεί καλλίτερα. Δε σού ζητώ να με άπαθής από το σέβρον και να με καθοδηγήσης. Θα προσπαθώ μόνος μου να έα δίω την εύδωκίαν δέον, άλλα θέλω να με βοη θής εις το δρόμο μου αυτόν και να με έμψυχώ νης. Δεν σού ζητώ άλλω παρ' να μου δίνης κά που κάπου μια παραίνεσι.

Προτού επικήρυξιν ν' άυτοκτονήσω ήμην ένο ρίτης σε κάποιον εκκλησίαν, άλλα νομίζω ότι δεν ήμην τόσο Χριστιανός. Δεν άνεγνώριζα ότι ήμην άρεσιωμένος άποκλειστικώς εις τα άτομα κα μου προέβλεπα και ότι δεν έξούσα ζωήν εκ δουλευτική προς τους άλλους.

ΕΑΝΑΙΤΥΝΟΥΜΕ ΑΥΝΑΤΟΣ

Τώρα έξρω καλά ότι εύτυχής ήνε μόνος έ καίνος ό όποιος έργάζεται εις το κάλον των άλλων. Κάθε καλή πρόθεσι άποφάσι διπλούν κέρ dos. Όλα αυτά δεν τα έμαθα τότε, άλλα από τον καιρό που ήμην μαθητής εις το Κυριακόν σχολείον. [Τώρα άμως άρχισα να τα εφαρμόζω και ταιουσαρπώξ ή ύμεια μου καλλιτερεύει. Το σώμα μου επινούρησιν την δύναμιν του όπας και το πνεύμα μου. Έγώ, ή γυναίκα μου και τα παιδιά μου είμεθα εύχαριστημένοι από την ζωήν, ζού

με δέ άγαπημένοι και εύτυχείς.

Είς ένεινους τους όποιους εύρίσκονται εις την ίδια κατάστασι που εύρισκόμην και εγώ έχω να πώ δύο ενυαρπυτικά λόγια. Μπορείτε να έ πανεύρετε την ύμειν σας και την εύτυχία σας εάν κάμετε την καρδιάν σας καθάρην και έλα φράν. Δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο.

ΤΙ ΙΔΕΑΝ ΕΙΧΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ

Ένα παιδάκι που μένει εις τον Σπ' έτυχε να συναντήσιν την βασίλισσαν των Βέλγων μίαν ήμέραν εις κάποιο δάσος έξω της πόλεως. Τ' έ έκαμεν έντύπωσιν ή όρασία Άγγλική έφης του και ήρχισε να ήμλη μαζύ του επί πολλήν ώραν.

—Τ' έκαμες εύγενική ύπόκλησι, γυνή μου, και της έδειξες πως ένγνώριζες ότι ήταν ή βασίλισσα; τον ήρώτησε κατόπιν ή άγαπημέ νη του μητέρα.

—Ω, ήχι, όπήντησεν ό κατεργαρχός, δεν ήθελα να την κάμω να νηώση στενωχώρα μαζύ μου.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Είς το Λονδίνον παίξει ως ήθοποιός μία ά λυτήν κρέμα ή μία Στέλλα Ρό. Είς τον ίδιο τικόν της είνε ή Κόμισσα Στέλλα Βιτελλέ σκι. είνε δέ άνεψιά του λόρδου Λάμινγκτον και έ ξαδέλφη της Λαίδης Μόργκαρετ Σανδής. Είχε προσέτι συγγενής της Δουκίσσης του Ρούτλινδ. Σνωτικόν και Ίταλικόν αίμα ρέει εις της ελέ das της. Ή μητέρα της, ή μακαρίτισσα Κόμισ σα Βιτελλέσκι, ήτο Άγγλίσ και άπέθανεν εις Ρώμην, όπου ή κόρη της, ή μία Στέλλα Ρό, είχαν ένα ύποστατικόν έκει πληγί on. Το έπρεν ως άστέιον. όταν άνέθη το πρό τον επί της σκηνής, και επί δέκα ήμέρας έπαι ζεν εις το θέατρον, χωρίς να το άντικληθή κα νεις από τα μέλη της οικογενείας της. Αν το τέλιντον της Στέλλας Ρό είνε άνάλογον με τον Σνωτ—Ίταλικόν ένθουσιασμόν της, ή μία Στέλλα έχει εύρύτατον μέλλον.

ΤΑ ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

Μία γνωστοτάτη Άγγλίσ διηγηματογράφος έπεχείρησε ναποδείξη ότι ή άνδρική ένδυματι είνε πολύ περ σότερον πολυπλόκος και άλλόκοτος παρ' ή του φύλου της. Έ βέβαια, είνε ά λυτός ότι με τα πουκάμισα και τα κολλάρα και τα κυμπιά του κολλάρου και της τριάντες του έρχεται ένίος το άδρόν να έλασφηρήση την ήμέραν που ό Αϊάνας—ή ή Ερα—έξέρει τα ρούχα, άλλα εκείνο που λαμπυρεί ή καλή διη γηματογράφος είνε το γεγονός ότι, ένν τα ρού χα του άνδρος μπορούν να εαστόσουν, όταν τα προυλάσσει, κάμποσα χρώνη. οι γυναίκες πρ έ πε: νάγερχουν άλλα καθε δύο—τρείς μήνας. Σήμερα μάλιστα εδιάθεσα ότι ή μύδα των φρεν μάτων θαλλάξη τελείως δέ προσεχώς φθινόπω ρον, και κάθε πολυβασαντιμένος σύμμετος ήνω ρίξει τί σημαίνει το ύτο.

ΤΟΝ ΕΚΑΕΨΑΝ

Ένας Κερκλλονίτης έπέστρεψεν εις το χω ρίό του. όπ' ες Άθήνας, όταν είχε πάει δ' ύποθέσεις του. Όταν τον ήρώτησαν τας έντυ πώσεις του διά την ποιεύουσιν απήντησε.

—Είπε πολύ μεγάλη, είνε μεγαλείον, άλλα οι άνθρωποι δεν είνε διόλου τίμιοι.

—Πώς ούτο; ήρώτησε κάποιος φίλος του.

—Νά, άγώρσα ένα κουτί σιγίλεις (καορί τσε) για δύο δεκάρες και το κουτί έγραφε απέ ξω πως ήτανε χίλιες.Καί τώρα πούρχόμουν τση μέτρεσα μέσα στο βαπόρο και βρήκα όπως έλείπατε δεκαπτά.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΚΥΡΙ ΤΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΗΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

Ή Παιρούλα άξαστα άνοιξε τα χέρια της και επήδησε στον λαμό του.

Ο Παύλος πτήν έσπρωξε.

Έκείνη άρχισε να κλαίη και να σπριγγίη σφιγκτά με της γροθιές της τα μάτια της, εν ό το πλύνον σιγή της άναταράζεται από λυγμούς.

Ο Παύλος εκάθησε σε μια καρέκλα, άνα γε ένα σιγάρο, έσπαρώσε ήρεμα-ήρεμα τα χέρια του και την ένύταξε.

Έκείνη έπαψε από λίγο να κλαίη και τον ένύταξε με τα κοκκινισμένα μάτια της, καίτι γρα από τα δάκρυα.

—Γιατί μου φέρεσαι έτσι, Παύλο; Τι σου έκανα; Πές μου, με θαρρόνικες;

—Κάθισε και δά σου είπω...

Έκάθησε συμμαζεμένη, σαν σκλλάκι που το έδειρε ό αφέντης του, στην άκρη μιας πο λυθρόνας.

—Δεν μου λές, άρχισε ό Παύλος με φο νή άργή-άργή και σδαρή τονίζοντας μια μια της λέξεις. Μ' έχεις πείσει για πολύ άπλοικό δεν είν' έτσι;...

Ή ξανθή μοδιτρούλα έσπριγγύλεψε από την έκπληξι τα μάτια της.

—Τί θέλεις να πής;

—Θέλω να σου πώ, εξακολούθησε ό Παύ λος στον ίδιο τόνο, πως είσαι ένα προστυχό κόρηστον του κοινότερου είδους και μου κάνεις ότι είσαι έρωτευμένη μαζύ μου...

Ή Παιρούλα εξαγινίσθηε περισσότερο.

—Γιατί με βρίζεις;... Λές πως δεν ο' αγαπάω;... Τότε γιατί έρχομαι στην κάμαρά σου;... Μήπως σου έλήθησα αυτό χρέματι ή σου είπα να με πάρης γυναίκα;...

Τό επήρησεν ήταν άκαταμάχητο. Άλλα ό Παύλος είπε σαρκαστικά.

—Αυτό δά έλεις τώρα να σε πάρω και γυναίκα...

Ή μοδιτρούλα εξανέστη.

—Γιατί όχι; Ξέρεις πόσα τέτοια έχουν γείνη;... Έγώ γνωρίζω τόσα και τόσα κορί τσια της τάξεώς μου, που επήραν νέους πλουσίους και από καλές οικογένειες. Έγώ άμως δεν σου έλήθησα τίποτα... Σου έδόθηκα ήμην και μόνο γιατί ο' αγαπούσα...

Ο Παύλος άηόισε.

—Άχ, διακέεις... Μην κάνης τώρα πως δεν καυθαίνεις... Μάθε πως ξέρω πολύ καλά ποιά είσαι.

Ή Παιρούλα εσέκωμε τα χέρια της ψηλά σαν να είχε τον τρόπο μίπως πείση το νταβά νι πάνω στο κεφάλι της.

—Παύλο, είσαι πολύ άδικος μαζύ μου...

Ο νέος εσκαρτίχθη άπάνω κι' άρχισε να δηματίη νευρικά.

—Δεν μου λές, κυρά μου... (είχε σταμα τήση μπροστά της) τί θέλεις στο σπύτι της όδοσ Άγίου Κοινοταίντου;... Πηγαίνεις να κάνης την προσευχή σου;...

Ή Παιρούλα έδοκίμασε άκόμα μια μάται ην άμυνα. Ήθελε πρώτα να πεισθή άν ό Παύλος τα ήξερε όλα.

—Ποιό σπύτι; Έκανε με τον φυσικώτερο τόνο της πλέον παρθενικής άδωότητος, ένν έμιοόκλεινε τα μάτια της.

Ο Παύλος εξέπασσε.

—Είσαι μια πρόστυχη χωρίς πέτσα...

Ή Παιρούλα τότε δεν είπε τίποτα.

—Μου πονάς έμένα ξρωτα κι' από την άλλη μεριά γυρίζεις στα χειρότερα καταγώ για.

Τότε συνέθη καίτι περιεργο, που δεν το έπερίμενε ό νέος.

Ή μοδιτρούλα εσκαρτίχθη. Ήρωσε το ά νάστημά της, επέταξε κατά πίσω το κεφάλι της, έβαλε τα χέρια στη μέση κι' ένύταξε με ύφος θριάμβου τον νέον.

—Ήθελα να σου το κρύψω... άλλα, ά φού το έμαθες τόσο το χειρότερο για σένα... Ήθελα να μην το ξέρης, για να βολέης σε μένα καίτι περισσότερο όπ' ότι είμαι... Είμαι ένα δυστυχισμένο κορμάκι.

Ο Παύλος εκάθησε όρθιος και ήταν ή σιγή του τώρα να έχη σπριγγυλεμένα τα μά τια του από την έκπληξι.

—Κάθισε να σου τα είπω με την σειρά...

Ο Παύλος άουναισθηώς ύπήκουσε κι' εκάθησε στην άκρη του κρεβατιού του.

—Μ' έρώτησες ποτέ ποιά είμαι; πούθε βαστάει ή σκόφια μου;... Όχι... Ένα βρά δι, που έρχόμην από την δουλειά μου, με εί des στην όδον Έρμου και με έβαλες στο μάτι.

Μόλις σε είδα έγώ, ή καρδιά μου επήρε να μου φύγη... Είχα αγαπήση και πρην στην ζωή μου, άλλα όχι έτσι... Με σένα ήταν άλλο πράμ μα... Ήσουν τόσο ώραιος, όταν σε προτιούσα, τόσο όραία ντυμένος, τόσο γλυκό το πρόσωπό σου, που από την πρώτη στιγμή, που μου έ φραξες τον δρόμο στην γωνία της Μητροπό λεως, δεν έκανα ούτε νάζια, ούτε τριζάνι ζουλες, ούτε άντιστάσεις... Από την πρώτη στιγμή ήμουν δική σου... Έμεις τα φτωχά και δυστυχισμένα κορίτσια έχουμε περισσότερο από της άλλες γυναίκες φτώχη από έρωτα...

—Όλη-όλη ή χαρά μας αυτή είνε, δεν έ χουμε και τίποτ' άλλο στον κόσμο... Αν ήξε res, Παύλο, τί φραμύια έχω πη στην ζωή μου... Με βλέπεις κάθε φορά ότι χαρούμε νη κι' εύδωκη, καί δά λές από μέσα σου, πως δεν έχω έρωτες και πως ζώ σαν τα πουλιά του Θεού... Ποτέ σου δεν μ' έρώτησες κι' εγώ δεν σου είπα τίποτα... Το μόνο που ξέρεις εί νε, πως έχω μια μητέρα κι' ένα αδελφό, που δουλεύει γρόφος... Έκείνα που δεν ξέρεις ό- μως είνε περισσότερα... Δεν σου είπα ποτέ για να μη σε κάνω να λυπηθής. Ο κα θένας έχει της δικές του πίκρες, το φράνου νε, δεν έχει άναστη να φραμύανεται και με της πίκρες των άλλων. Γι' αυτό δεν σου είπα τίποτα ποτέ... Τώρα άμως δά σου τα είπω όλα, γιατί δεν πορείται ποτέ να κινή κανείς χωρίς ν' άκούση... Λοιπόν, Παύλο, έχω μια μόνα φίλινα... Την έχουμε στην (Σωτηρίαν έδω κι' ένα χρώνο και πληρώνουμε τρισημίον δραχμές την ήμέρα... Δεν πιστεύω να ζήση πολύ άκόμα, Ο Θεός να την αναπαρή μιαν σπύτι μένο με μια γρήν θεία μου (αδελφή της μητέρας μου) και τον αδελφό μου... Ο αδελφός μου είνε ευπλής, ήθε δουλεύει, πόνε δεν δουλεύει... Οτι θάβει δεν το φτά νουν ούτε για κατό, που λέει ο λόγος... Λοι- πόν αυτά τα χέρια πορεί να θείοντι τρία σόματα και να σπριγγήσουν και μιν άόρω- στη... Όσο ήσαν καλά ή μητέρα μου, εξανέστη νε και καίτι πηγάνε κι' έρχονταν το πράγμα... Άπα τότε άμως που άόρωστος ή δύστηνη έ κείνη, όλα έγειναν άνω κάτω... Ο αδελφός μου έμπαζε στο σπύτι ένα φίλο του, ένα χαπά ηη της άγορής, ό όποιος έλεγε πως θα με πάρη... Έμπαυε σαν ύποδωσιαστικός... άλλα πολύ γρήγορα κι' άφρησε... Γοιερά ό δρόμος μου πείρα ήταν τόσο κατηφορικός, που δεν ήμύρεσα να κρατηθώ... Ωστόσο έργονο

σα και σένα... Αί, τ' άλλα τα ξέρεις... και τώ ρα μπορείς να με κινής δίπλα.

Ή ξανθή μοδιτρούλα εκάθησε πάλι στην πολυθρόνα με το πρόσωπο όλοφωτισμένο από θριάμβο.

Ο Παύλος εδάκωνε μέχρις αίματόμα- τος το κάτω χέλιος του κι' έμεινε σιωπηλός. Έκείνο το άπόγευμα ή ξανθή Παιρούλα δεν έφυγε από το δωμάτιο του Παύλου...

Τό δωμάτιο του νέου ήταν κατάκλειστο και σκεπτενό... Είχε νυκτώση... Άξαστα δυ- νατοί χτύποι στην πόρτα εδάρασαν την ήσυχία δλης της Πανοίον...

—Άνοιξε, Παύλο... Τέτοια ώρα κοι- μάσαι;

Ο νέος εσκαρτίχθη από το κρεβάτι, έ- στάθη μισοκαθμένος και, έαφρισμένος από τον ύπνο, άκροάσθηκε.

—Ω, ήταν ή φωνή του πατέρα του... Διά- बोλε, διάβλε, ήταν τόσο άγρ' λοιπόν;

Ή ξανθή μοδιτρούλα είχε πεταχθή όρ- θια και είχε άρχισή κιάλα να νύνεται.

—Εσύ είσαι, πατέρα; Έκανε με τον φυ σικώτερο τόνο ό νέος. Καλώς ώραιος... Περί μενέ με, σε παρακαλώ, στο σαλόνι κι' έφθασα...

Ήμουν λίγο άδιάθετος...

Άκούσθηε άπ' έξω ένα σδαρό (Καλά...) και τα δήματα του πατέρα του Παύλου που ά πεμακρόνοντο.

Ασφαλισώς ή Παιρούλα (συνήθισμένη άλλως τε) είχε νυκθή και με τρόπο έφυγε από το δωμάτιο του Παύλου, χωρίς ν' άναλλά- ξουν σχεδόν ούτε λέξι.

Ο Παύλος, κατεβαίνοντας, ένύταξε το ρολόγι του. Ήταν δώδεκα. Είχε νυκτώση. Συνάντησε τον πατέρα του που τον περιέμενε στο σαλόνι της Πανοίον. Τον εδούκε κουρα- σμένο και γερασμένο, το έφάνηκε μάλιστα άπεριποίητος και κακοτυμένος.

Αντηλλάχθη ένας άσπαρμός και ό Παύ- λος έρώτησε με δέξιμην «τί κάνουν στο σπύτι; είνε όλα καλά;», ό πατέρας έδωσε μερικές πληροφορίες και πέρνοντας έν' άμάξι, χαρού μένι και οι δύο, που ήσαν μαζί, ετράβηξαν για την Μεγάλη Βρετανία προς συνάντησιν του Δουκιστήδ.

Νά πής λοιπόν ώρισιμένως ύπό τοιού- τους όρους, το έλεγε με λάμποντα μάτια ό πατέρας.

Ναι κι' εγώ το άπεράσισα, έλεγε ό νέος. Μόνο να μπορούσαμε ν' αναβάλλωμε λί γες ήμέρες την άναχώρησι για την Άλβε- δεια... Δεν μπορώ έτσι άρον-άρον να φύγω... Θέλω να ύποβάλω την παραιτήσί μου στην Τράπεζα... Επειτα πορεί να έτοιμασώ, ποέ πει και ν' άποχωρήσω την Άθήνα...

Αυτά όλα διαδιδόνονται έκανε άπο- φηγματικά ό πατέρας. Μπορείς να φήγης αυ- τό... Από την Τράπεζα δά φροντίσω εγώ αύριο να σου πάρωμε μια μνημείαν άδεια... Όσο για τον άποχωρησιό της Άθήνας υπο ρείς να τον κάνης σήμερα όλη τη νύχτα.

Κι' έγέλασε άδωρότως, με πορηία.

Τα πράγματα σου εξακολούθησε ό πα- τέρας τα μαζεύεις αύριο... Δεν είνε ανάγκη να τα πάρης ύτα... Μιά-δύ θαλάττης πηγάς, ή άπολύτως άναγκαία... Ότι άλλα έχεις, δά φροντίσω να τα μαζέγω εγώ και να τα πάω στην πατρίδα...

Ο Παύλος δεν άντέτεινε.

Ότόσο έφτασαν στο Ξενοδοχείον της Μεγάλης Βρετανίας, Ο θυρότός τους έ- σταυάτησε. Εγγνώριζε τον Παύλο.

Ο κ. Λουδοβίκος, τους είπε, είνε άε- ρωστος... Πρά όλίγον έφυγε ό γιατρός... Τό- ρα είνε ήσυχώτερος, κοιμάται... Μου είπε να σας είπω πως σας ζητεί συγγνώμη, γιατί δεν δά υποέσθη να σας δεχθή σήμερα... ό γε ατρός του διέταξε άπλυτή ήσυχία... (Άκούσθηε)

ΟΥΩΡΕΝ ΜΠΕΛΛ

ΤΥΧΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Από μίαν μικράν παρέαν, αποτελούμενην κατά τὸ πλείστον ἀπὸ νέους, ποὺ ἐκδήθητο εἰς τὸ περὶ δρόμον αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον Τροκαδερό, ὅπου εἶχαν δευτρίαν ἐσηκώθη ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τοὺς ἐφοίτησεν ἐγκαρδίας τὰ χεῖρα, ἐτραβήκε πρὸς τὸ Πικαντίλλο. Ἀγνάντησε ἕνα αὐτοκίνητον λεωφορείου, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζεν ὅτι ἐπληγμένην εἰς τὰ δυτικά περὶχωρα τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἐκάθητο. Ἐτρέξε λοιπὸν γρήγορα νὰ τὸ προφθάσῃ, ἀνοίξε δρόμον διὰ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ ἐφθάσεν τὸ αὐτοκίνητον ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ πιάσῃ τὸ τελευταῖον κάθισμα ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν. Ἡ νύκτα ἦτο θερμὴ, ἀν καὶ ἦσαν ἀρχαὶ τῆς ἀνοιξίως, καὶ τὸ ταξίδι ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ αὐτοκινήτου ὑπέσχετο μὲν ἡμετέραν δροσάν, παρὰ διὰ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου.

— Ποτέ δὲν θὰ μάθῃ αὐτὸς νὰ τρέξῃ, ἐμουρημοῖςεν κάποιος ἀπὸ ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἀρίσει πίσω του.

Οὗχ ἥττον ὅμως πολλοὶ εἶχαν παρακολουθήσῃ καὶ ἐπεδοκίμαζον τὸ ἐπαδεῖον καὶ δι' ἐλαγμῶν τρέξιμο τοῦ νέου μέχρι τοῦ αὐτοκινήτου. Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα γερὸ φαγοπότι αἰσθάνεται κανεὶς κάποιαν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὴν ἑτοιμότητα, διότι καὶ ἐξημμεῖται τὴν ἐποχὴν ποὺ εἶχε καὶ αὐτὸς γρήγορα πόδια καὶ τοῦ δείχνει πόσον τὸ βάδιμά του ἐγίνετο τώρα ἄρα καὶ καλὸν ἐκείνους.

— Τρέχει καλὰ ὁ Δικ, ἡκούσθη μία εὐθυμῶς φωνὴ ἀπὸ τὸ ὑποκάτω πεζοδρόμου.

Εἰς τὸ δειπνὸν εἶχαν παρακαλέσει πενήντα ἄνδρες, καὶ πᾶρα διεκοροῦντο κατ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Καληνύκτα, Χουάιτ, ἐφώναζε κάποιος μὲ μελωδικὴν φωνὴν μιάσου. Τράβα γραμμὴ στὸ στήν, στή μαμμὰ σου.

Ἐτα λοιπὸν, ἂν δὲν ἐγνώριζαν τίποτε ἄλλο οἱ ἐπιβάται τοῦ αὐτοκινήτου διὰ τὸν καλοκαίριον, ὅπου ὁδομαγούλον νέον ποὺ εἶχε πιάσει τὸ τελευταῖον κάθισμα, ἔμαθον τοῦλάχιστον, ὅτι ἔφερε τὸ κοινὸν ὄνομα Ρίτσαρντ Χουάιτ. Ἡ πληροφορία αὕτη δὲν διέφυγε καὶ τῆς θελκτικῆς κόρης ποὺ ἐμοιράζετο μὲ αὐτὸν τὸ ἴδιο κάθισμα. Ἡ κόρη αὕτη ἦτο νέα καὶ μαυρομάλλουσα, καὶ εἶχεν ὁρατώτατον πορφυρὸν.

Μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν ποὺ ἔχει ἀποκτήσῃ τελευταῖος τὸ ὄραον φέλλων, τὸ Λονδίνον δὲν εἶνε μέρος εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δύναται ἐλευθέρως νὰ κινηθῇ ἔξω θελκτικὸ κορίτσι, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν ἑαυτῶν τοῦ προσοχῇ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ ἄνδρας ὀφτεῖ ἐπάνω τῆς ἑνα φευγαλέου βλέμμα θαυμασμοῦ, γὰρ εἶνε ἕνα μικρὸν στεναγμὸν καὶ περὶ ἑαυτοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα τοῖμυρότεροι καὶ ἀναδεδεσμένοι, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ φυλάσσεται ἕνα θελκτικὸ κορίτσι. Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος λοιπὸν εἶχε μὴν ἐν πικρῶς πείρας εἰς τὸ στήν, νὰ μὴ διδῇ σημασίαν εἰς τοὺς ἄνδρας ποὺ κάθονται δίπλα τῆς ἢ ἀπὸ πρὸς τῆς, οὔτε ἐκείνους ποὺ τὴν παρακολουθοῦν ἢ τῆς πέφτουν δίπλα, ὅταν περιπατῇ.

Ὡς ἐκ τούτου, μόλις ἐκδήθησαν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Ρίτσαρντ, ἐκπύετο μορσὸς τῆς εἰς τράπον ὥστε νὰ παραλάβῃ κατὰ ἐνδοχόμενὴν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους του.

Καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξῇ κανένα φόβον, ἀπὸ τὸν Ρίτσαρντ Χουάιτ, διότι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ Λονδίνον νέος ἀκαταλλήλότερος εἰς τὸ νάπευθῇ μίαν λέξιν ἢ νὰ ζητήσῃ νὰ συνάψῃ σχέσεις μὲ μίαν γυναῖκα, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν τὸν εἶχαν συστήσει προηγουμένως.

Ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς εἰς τὸ ζήτημα τὸν καλὸν τρόπον, καὶ ἐκδήθησαν ὁλόσκιος κατὰ μισοστὰ πρὸς τὸν σκοτεινὸν δρόμον ποὺ ἐπροχωροῦσε τὸ αὐτοκίνητον. Ἐξέρετο πάντοτε μὲ τὴν μεγαλειότητα σιμνότητά, καὶ ἡ ἀγνήτης του νὰ φέρῃ βόλτα τὰ ζυθοπολεῖα μὲ τὰ πρῶτα μέλη τοῦ παλαιῦ σχολείου μετὰ τὸ ἐνιαῖον δειπνῶν, ἥτις ἦτο

σήμερον μὲ τὴν διαγωγὴν του καὶ τὴν ιδεολογίαν του, ἥτις εἶχεν ἀναγκάσει πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του νὰ γράψουν τὸν Ρίτσαρντ Χουάιτ ὡς ἀδιόρθωτον σχολαστικόν.

Εἶχε διεπνήσει καλά, εἶχε πει μίαν μπουκάλα Βορδὸ, τὸ ὁποῖον ἀργότερα ἐπεσφράγισε μὲ ἕνα οὐίσον μὲ σόδα, εἶχε καπνίσει ἕνα κολὸ ποῦρα, εἶχε σταυρώσει κατὰ τὴν χεῖρα καὶ τραγουδοῦσε ἕνα πατριωτικὸ τραγούδι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων του — τί ἄλλο ἤθελε ;

Τώρα ἐτραβόει γὰρ τὸ στήν του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει σιμὰ στὸ ποτάμι, ὅπου ἐκοιταζοῦσε κατὰ θρόνον.

Μὴ σπεύσῃτε ὅμως νὰ ρίξετε δίχως εἰς τοὺς συναδέλφους τοῦ Ρίτσαρντ. Εἶχε τύχην ἐπιμελὲς ἀνατροφῆς ἀπὸ τὴν μητέρα του, καὶ ἔτσι, ἂν καὶ εἰκοσιετὼς ἔπαι, ἡ ἀνατροφή του αὕτη δὲν τοῦ εἶχε φθαρῇ ἀκόμη ἐκ τῆς χρήσεως. Αὐτὸ ἦτο βλόν.

Τὸ αὐτοκίνητον μὲ πύρες φορτίον καὶ κυβερνόμενον ἐπαδεῖως ἀπὸ τὰ δυνατὰ χεῖρα ἐνός ἱκανοῦ ὁδηγοῦ, ἔκανε καλὸν δρόμον. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε, τὸ ταξίδι ἦτο ἥσυχον.

Ἀλλὰ κατὰ ἔπρεπε νὰ συμβῇ. Ἐνας ἄνδρας καὶ ἕνα κορίτσι, ὅλο φρωτὰ καὶ νεῖτα καὶ ὁμορφιά, δὲν μποροῦν νὰ καθήσουν πολὺ ὥρα πλευρὸ μὲ πλευρὸ, χωρὶς νὰ προσέξῃ κανένας τὴν παρουσίαν τοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ Ρίτσαρντ, βαρεθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ κατὰ τὸν μπροστὰ του, ἐτόλμηση νὰ ρίξῃ ἕνα μικρὸν βλέμμα εἰς τὸ προφίλ τῆς παρακαθημένης. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἡ ὁποία εἶχε καταλάβει τὸ ἥσυχον καὶ τακτικὸς νέος ποὺ ἦτο, ἔτοχε τὴν σιγὴν ἐκείνην νὰ ἀποφασίσῃ ἕνα παρόμοιον βλέμμα. Ἐτοίμοι λοιπὸν τὰ βλέμματά των συναντήθησαν. Ἀλλὰ μὴν διὰ μίαν στιγμὴν διότι ἐγύρισαν γρήγορα τὸ κεφάλι των μπροστὰ, ὁ Ρίτσαρντ μὲ κάποιαν σαρκισμῶν καὶ ἐκείνη μὲ ἀρετὴν ἀσχηροῦς. Ὡστε τὰ πρῶτα ἡ ἑστρεπε νὰ κατὰ τὸν μπροστὰ των εἰς τὸν δρόμον ἢ νὰ οὐκονουν καμμίαν ματιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συγκρατῇ καὶ τὰς σκέψεις του, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητον ἐπροχωροῦσεν, ὁ Ρίτσαρντ ἄρχισεν νὰ συλλογίζετο τί κρὸν παρῶν ποὺ εἶνε νὰ κρατῇ ἡμεῖς ἐπὶ τὸν ποταμὸν. Συντροφίαν καμμίαν — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποτάμι. Δὲν ἐγνώριζεν κανένα καὶ δὲν εἶχεν ἄλλον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του γὰρ παρέα. Δὲν τοῦ ἔτυχε. Ἔως τότε νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ ζωὴ ποὺ ἔκανε ἦτο σαφὴς, διότι ἀγαποῦσε πολὺ τὸ διάβασμα καὶ ἐπενοῦσε τῆς βραδυῆς του ἀρετὰ ἐνχαριστήμενα. Ἐτοί ἐφραγνέτο τοῦλάχιστον ἔως τότε. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἔμενε ἦτο πλῆξης.

Μὰ τί σοὺ εἶνε ἡ γυναῖκα. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ποὺ ἀγαποῦσαν παραφόρος τρεῖς ἄνδρες καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἔκανε ἄλλην μίαν τοῦλάχιστον δωδεκάδα ἐραστῶν, ἂν ἤθελε νὰ τοὺς σφυρῇ μονάχοι μὲ τὰ ὄρατα καὶ κανονικὰ μάτια εἶχε ἐκείνος ὁ νέος.

Αἱ σκέψεις τῆς αὐτῆς εἶχαν πάρει δρόμον. Καὶ ὅμως ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ κατέβαιναν ἴσως ἕνας τους ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, καὶ τότε ἐκείνα τὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας τῆς θὰ ἐσθύναν κατ' ἀνάγκην ὡς θνητὰ θεοῦς νικητῶν.

Ἐν τούτοις ἔτυχε νὰ θρῆξῃ κατὰ τὸ σούρωμα καὶ ὁ δρόμος ἦτο ὀλίγον διστραγῆς. Εἰς τὴν καμτὴν λοιπὸν τοῦσταθμοῦ τοῦ Δυτικῦ Κένονγκτον ἕνας ἀπὸ τοὺς τροχοὺς παρεξέκλινεν, καὶ τὸ αὐτοκίνητον ἐγύρε ξαφνικὰ πρὸς τὸ πεζοδρόμιον — τὸσον ξαφνικὰ, ὥστε τὸ κορίτσι ἐκείνο ἔπεσε μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς τὸν Ρίτσαρντ, ὁ ὁποῖος, τρομαγμένος ἀπὸ τὸ δυνατόν ντράνταγμα τοῦ μεγάλου ὀχήματος ἔκαμε νάπαυθῇ ἀπὸ τὸν ἀέρα — καὶ εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀρπάξει τὸ κορίτσι στήν ἀγκαλιά του.

Διὰ μίαν μόνον στιγμὴν τὸ πρόσωπόν τῆς ἦλθε πρὸς τὸν κορίτσι εἰς τὸν Ρίτσαρντ, ὥστε μορσὸς αὐτὸς νὰ τὴν φιλήσῃ. Διὰ μίαν μόνον στιγμὴν

ἡ ἀναπνοὴ τῆς, ὡς κάποιον ἄρομα τῆς Ἀραβίας, τοῦ ἀρίστου τὸ μάγουλο. Διὰ μίαν μόνον στιγμὴν τὸ τέλειον ἐκείνο πλάσμα, τὸ ἔξοχον ἐκείνο κομμοπῆχημα τοῦ Πλάστου, ἀνεπαύετο στήν ἀγκαλιά του. Τότε μὲ μίαν δυνατὴν στροφὴν τοῦ πηδαλίου ὁ ὁδηγὸς ἐπαφέρετο τὸ ὄχημα εἰς τὸν δρόμον του. Οἱ ἐπιβάται, ἄλλοι μεμνημένοι καὶ ἄλλοι γελῶντες, ἐτακτοποιήθησαν, τὰ «συγγνώμην» καὶ «με συγχωρεῖτε» ἔδωσαν καὶ ἔπλησαν, καὶ ἡ τὰξὶς ἐπανήλθεν εἰς τὸ αὐτοκίνητον.

Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ μίαν μόνον στιγμὴν. Ἀλλ' ἡ στιγμὴ αὕτη διὰ τὸν Ρίτσαρντ Χουάιτ, ποὺ ἔξωσεν ὁλομόναχος εἰς ἕνα ἐπιλωμένον σάτι καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ αἰώνιον πρόγευμα μὲ αὐτὰ καὶ χοιρομέρι ἐσημύλαξε τὴν θανάσιμον μονοτονίαν τοῦ σπατιοῦ αὐτοῦ, ἡ στιγμὴ αὕτη ἐφάνη ὡς ὁλόκληρος ἡμέρα καὶ τὴν ἡμέρα.

Ἀλλ' ὅσην φωτιὰν καὶ ἂν ἐξῇ ὁ νέος ὀφείλει νὰ τὴν σκεπάζῃ καταλήλως.

— Ἀντοῖμα πολὺ, εἶπεν ἐκείνη. Μὰ ποῦ εἶχε τὸ νοῦ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀπαισίαν, δὲν πιστεύω νὰ σὰς ἐταίμησε ἡ βελὸν ἀπὸ τὸ κατέλιν μού ;

— Ἀ... Ὅχι... Χαίρω πολὺ μάλιστα ποὺ σὰς προσέφερα ἐκδοῦσιν, ἀπεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ, μὲ ἕνα μικρὸ χαμόγελο.

Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν φράσεων αὐτῶν ἐφάνη ἄρα τῇ διὰ τὴν περιστάσιν, καὶ ἐπικολοῦσεν σιγῇ.

Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἔξης, καθὼς ἐνίοτε συμβαίνει. Ἀν καὶ ὁ Ρίτσαρντ καὶ ἡ κόρη ἦσαν ἀπολύτως ἔξνοι, ἐφάνη γελῶν εἰς τὸν Ρίτσαρντ, καὶ θὰ σὰς ἐφαινετο καὶ σὰς τὸ ἴδιο εἰς τὴν θέσιν του, ἀφοῦ ἐκράτῃσε ἕνα κορίτσι μέσα στήν ἀγκαλιά του ἐπὶ μίαν στιγμὴν, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφθάσε νὰ τὴν γνωρίσῃσε πολὺ καλὰ, νὰ κάθεσθε ὅστερα καὶ οἱ δύο χωρὶς νὰ θγάξῃε μιλὰ ἀπὸ τὸ στόμα σας.

Καὶ ὅμως ἔτσι ἔδειχνε πὼς θὰ ἔμεναν μὲ κλειστὸ τὸ στόμα, καὶ θὰ ἔμεναν παθῶς, ἂν δὲν ἀπαιτοῦσε πάλιν τὸ αὐτοκίνητον νέον ὁδηγόν.

Ἡ κόρη μὲ ξεφρονιτὸ ἀρπάχθηκε ἀπὸ τὸ καλίδωμα καὶ ὁ Ρίτσαρντ, διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἔλαβε θάρρος καὶ εἶπε.

— Πιστεύω πὼς τὸ κρατεῖ καλὰ ὁ ὁδηγός.

Ναι, ἀπεκρίθη ἐκείνη, μὰ καμμί φράδ δὲν ἀκούει τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ ἴδια μὰς κάνει καὶ τὸ δικὸ μας.....

Ἀλλ' ἔτσι τὸν εἰσῆγεν εἰς τὰ οἰκογενειακὰ καὶ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Ἡ ἐξαφνικὴ αὕτη σιωπὴ τῆς, ὑπέμνησεν εἰς τὸν Ρίτσαρντ ὅτι ἦσαν ἀπολύτως ἔξνοι, καὶ ἐντύπεσε σκεπτικὸς μορσὸς του. Εἶχον περάσει πλεόν τὸ καλύτερον μέρος τοῦ δρόμου τῶν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασαν εἰς μίαν γειτονίαν, ἥτις ὡς ἐκ τῶν ἀνοικτῶν ἐκτάσεων καὶ τῆς αὐτῆς ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὸν ποταμὸν, ἀποτελοῦσε τὸ ὑγιεινότερον μέρος τῶν περὶχωρῶν. Εἰς καθεστῶσιν τώρα καθήρχοντο ἐπιβάται, καὶ μόνον ὁ Ρίτσαρντ καὶ ἡ σύντροφός του ἔμεναν εἰς τὰς θέσεις των, μέχρι οὗ τὸ αὐτοκίνητον ἐφθασεν εἰς τὸ τέμα του.

Εἶνε μοιραῖον, φαίνεται, τὰ δημόσια λεωφορεῖα νὰ ἔχουν ὡς ἀρετήριον καὶ τέχνη κανένα ξενοδοχεῖον ἢ ζυθοπολεῖον. Αὐτὸ συνέβη καὶ τώρα. Ὅταν κατέβη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον ἡ κόρη, εὐρέθη ἀποκάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἐνός μεγάλου ἡλεκτρικοῦ γλῶμπου καὶ τὰ βλέμματα μίαν παρέας νέων χαρῶν ποὺ δὲν ἐνέπνεον καμμίαν ἐμπιστοσύνην. Ὁ σταθμὸς ἐκείνος ἦτο ἕνα παλαιὸν χάνι, τὸ ὁποῖον εἶχαν εὐφραδίσει καὶ μεταβάλλει εἰς φωτόδουστον ζυθοπολεῖον νεώτερου τύπου. Ἀπέναντι ποὺ ζυθοπολεῖον ἦτο μίαν πλατεῖα σκοτεινὴ ἐκτασις, τὴν ὁποῖαν διέσχισεν ἕνα μονοπάτι ποὺ μόλις καὶ ἀστράψε. Τὸ παρκοῦστικόν καὶ ἡ λυγρότης τῆς νέας προσελάσαντο ἀμέσως τὴν προσοχὴν ὅλων.

Πρὸς στιγμὴν ἐστάθη διστακτικὴ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, μὲ τὸ πρόσωπον γυρισμένον πρὸς τὴν ἀνοικτὴν ἐκτασιν. Τέσσαρα δῆματα μακρὰ τῆς δύο νέου ποὺ ἐκάνοντο ἐκοντοῦσαν μὲ τὸν ἀγκῶνα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ Ρίτσαρντ ἀντελήφθη τὸν δισταγμὸν τῆς καὶ τὴν στάσιν ἐκείνων τῶν μορτίδων. Ἐσκέφθη ἀορίστως — ἴσως νὰ συνέβαιεν εἰς τοῦτο καὶ ὁ λόγος ποὺ τῆς εἶχε ξεφύγει διὰ τὸ αὐτοκίνητον τῆς —

ἔτι δὲν θὰ ἐσυνείδησεν ἐκείνη νὰ ταξιδεύσῃ μὲ δημόσιον αὐτοκίνητον, τοῦλάχιστον τὸσον ἀργά. Καὶ ἐνῷ ἡ κόρη ἐστέκετο διστακτικῇ, μία θορυβώδης παρέα μεθυσμένων, ποὺ ἐτραγουδοῦσαν καὶ ἀστεῖοντο, ἐβίγρεν ἀπὸ τὸ ζυθοπολεῖον.

Τότε ὁ Ρίτσαρντ ἔκαμε τὸ τοῖμυρότερον πράγμα τῆς ζωῆς του, τὸ ἔκαμε δὲ καὶ μὲ τὴν πιθανότητα ὅτι ἐκείνη θὰ ἐφραγνέτο ὅτι ἐξητοῦσε νὰ βελτιώσῃ τὴν βραχείαν γνωριμίαν ποὺ εἶχαν συνάψει εἰς τὸ αὐτοκίνητον. Ἐκτὸς τούτου, τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ κάμῃ καὶ λίγο κόρτε.

— Ἐπαρθέατέ μου νὰ σὰς βγάλω ἀπ' ἐδῶ, τῆς εἶπε.

Βεβαίως αὐτὸ δὲν θὰ ἐγίνετο ποτέ, ἂν καθε νέος, βλέπων ἕνα κορίτσι νὰ διαστῇ νὰ προχωρήσῃ εἰς ἕνα σκοτεινὸν μονοπάτι, ἐπληγναι νὰ τῆς προστεῖναι τὴν συντροφίαν του. Ὑπάρχουν ὅμως περιστάσεις ποὺ δικαιολογοῦν τέτοιο δῆγμα, καθὼς καὶ τρόπος προσφοράς ποὺ ἀπομακρύνουν κάθε ἑλάν ἀρετίας.

Τοιαυτὴ ἦτο καὶ ἡ παρούσα περίπτωσις, καὶ τοιοῦτος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμε τὴν προσφορὰν τοῦ ὁ Ρίτσαρντ.

— Δέχομαι, εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ἐὰν ἐδίστασε νὰ δώσῃ ἀπάντησιν, ἡ κατὰ τὴν συντροφίαν τὸν θὰ συνωδεύετο βεβαίως ἀπὸ κάποιον στενωχορίαν, δι' ὃ καὶ ἐδῆθη ἀμέσως. Ἡ προθυμία τῆς εἰς τὸ νὰ τὴν δεχθῇ ὡς σινδόν τῆς. Ἡ προθυμία ὅσον ἐλευθερίαν καὶ ἔκτασιν, καὶ ἐπροχώρησε μαζὺ τῆς τελείως ἐντυπωσμένης.

Δὲν ὑπάρχει πλέον χαριτωμένη πρᾶξις ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ μία γυναῖκα, παρὰ νὰ δώσῃ ἀέρα εἰς ἕνα ἄνδρα, καὶ τὸ κορίτσι ἐκείνο ἔπαισε τὴν κοινότητα μὲ τὸν Ρίτσαρντ Χουάιτ, ὡς νὰ τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ ἐνός ἔτους τοῦλάχιστον.

Δὲν πιστεύω νὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὸ δρόμο σας ; εἶπε.

Ὁ Ρίτσαρντ, χωρὶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον ἐπληγναι καὶ αὐτὸς ἀπῆλθε.

— Λίγο δρόμο ποὺ θὰ γυρίσω πίσω δὲν εἶναι κινδυνώ.

Ἡ εὐκαιρία τοῦ αὐτῆς τῆς ἄρεσις, καὶ τὴν παρῶσιν νὰ εἶναι περισσότερα, παρ' ὅσα θὰ ἔλεγεν εἰς ἄλλην περίστασιν.

— Τὴν ὑπερδύναμι αὕτη τὴν γειτονιά, εἶπε. Στέκονται πάντα ἐκεῖ ἕνα σῶμα ἀταίσιον ἄνθρωποι, ποὺ σὲ κατὰ τὸν σὸν νὰ γῆγες ἀπὸ τὴν κινδυνὸ τοῦ Νῶε.

— Κις τὸς τελευταῖον τύπου εἶναι καὶ τὸ λεωφορεῖον ἀπῆλθεν ἀστενεύμενος ὁ Ρίτσαρντ. Ὡστε ἀπὸ δὴ περνατέ καθε θράδιν ;

— Πολλὸ σπανίως. Ἐνα ἄλλο κορίτσι ποὺ εἶναι στὸ θέατρο μένει ἐδῶ πέρα, καὶ ἐρχόμαστε μαζὺ μὲ τὸ σιδηροδρόμο. Ἀπὸψε ὅμως τῆς ἔχουν γὰρ δεινόν, καὶ ἐπειδὴ ἐξοστεινόμενα καὶ ἡμῶν λιγὰ καὶ ἀδιδάχτη, ἦθελα νὰ πάρω λιγὰ ἀέρα, καὶ ἦρθα μὲ τὸ λεωφορεῖο.

— Ὡστε εἰσεθε ἡθοποιός ;

— Παιζῶ σὲ ἐπιθεώρησι, ἀλλὰ μόνον στὸ κόρο.

— Μπᾶ, σὰς ἀρέσει ;

— Ὅχι καὶ τόσο. Θὰ προτιμῶσα νὰ ἤμην θεατῆς. Μὰ εἶναι ὁμορφὸ νὰ μένει κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὸ στήν.

— Αὕτη τὴν ιδέα ἔχουν τὰ περισσότερα κορίτσια, εἶπε ὁ Ρίτσαρντ.

— Τὸ λέτε αὐτὸ μὲ κάποιαν ἀποδομασία, εἶπεν ἐκείνη ὁλοῦσα φευγαλέον βλέμμα εἰς τὸ ἥμερον προφίλ του.

— Τὴν θὰ ἐλέγατε ἂν εἶχατε καὶ σεις μητρονιά ;

— Ἡ μητρονιάς ἀλλήθεια δὲν εἶναι συμπαθητικὴς, παρεδέχθη ὁ Ρίτσαρντ.

— Ἐκείνη ἐγέλασε.

— Τὰ λόγια σας εἶνε περασμένης ἐποχῆς, εἶπε. Λοιπὸν, ἀφοῦ σὰς εἶπα τόσα, θὰ σὰς πῶ καὶ ἄλλα.

Βλέπετε ἐκείνη τὴν σειρά τὰ μεγάλα δένδρα ἐκεῖ κάτω, καὶ τοὺς ὑψηλοὺς ἄσπερους φοινγάρους περὶ πέρα ;

— Ναι, εἶνε τὸ στήν τοῦ κ. Κάροτο.

— Καὶ πὼς τὸ ξέρετε ;

— Ἡ σποιτονοικοκυρά μου, ἀπεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ, ὁρῶσαι μεγάλο γούστο νὰ μοῦ δείχνῃ τὰ σπῖνα τῶν πλουσίων. Κι ἔτσι ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν.....

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΔΕΛΦΩΝ

Ἡ ἑλληνοπία μεταξὺ τοῦ Ἀδρος Πίνκ καὶ Ἀδρος Καπαρτίνου, τὸν δὴν ἡμετέρας τῆς ἐπαρχίας, ἦτο τὸσον μεγάλη, ὥστε καθε φορὰ ποὺ συναντήοντο εἰς τὸν δρόμον προσπαθοῦσαν πάντα πρὸς νὰ περῶσιν τὸν ἄλλον περισσότερον.

Πρὸ τῶν ἡμετέρων λοιπὸν ὁ Ἀδρ. Καπαρτίνος λέγει εἰς τὸν συνάδελφόν του καθὼς τὸν συνήρτησε εἰς τὴν ὁδοκίαν πλατείας τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως.

— Παρατηρῶ, γιατί, ὅτι βγάλετε τοὺς ἀρροστούς σας περίπλοκα συγγὰ μὲ τ' ἀμάξι.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδρ. Πίνκ νομίζω, ὅτι αὐτὸ συνετελεῖ πρὸς τὴν ὑγίαν των.

— Ἀλλὰ, φίλτατέ μου κόριε, αὐτὸ εἶνε ἡ σήψη. Πούος χαρτ

Β. Χαλιδῶν. Εὐχαριστῶ. Σύστασις
Διηγήσεων Χαλιδῶν Πόλεως Ρεσῶν Κοζάνης.

ΣΤΗΛΗ ΔΥΣΑΡΕΣΤΩΝ

ΚΑΚΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΡΟΣ ΠΑΝΤΑ.

Ο καιρός γι' αἴριο καλός, λιανάδα, χαρά Θεοῦ παντοῦ καὶ κατσούφιασμα εἰς τὰ πρόσωπα ἐκείνων, ποῦ σηκώνονται πρωτὶ μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο σκουτοῦ φες καὶ ἀντὶ νὰ πᾶνε στὴν ἐξοχὴ ν' ἀπολαύσουν τὴν ὁμορφιὰ τῆς φύσεως καὶ τὴ χαρὰ ποῦ ἀπολαμβάνονται πρὸς τὴν κουραστικὴν, ἀνόητον ἐργασίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κλεισθοῦν σὺν κατὰδικοι καθ' ὃ θάβουν καὶ τὰ ξῶα καὶ τὰ δένδρα καὶ ἡ πέτρες σὺ μὴν τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ κερδίσουν τὸ δικό των ψωμὶ καὶ τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας των.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥΣ

Εἰς ὅλους τοὺς ἑκατομμυριούχους. Καλημέρα σας. Ὡ. Δὲν ζητᾶμε τίποτε. ἤρθαμε μόνον νὰ σᾶς πούμε, ὅτι καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ σᾶς φύγη, θὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια σας ἄδικα ὅπως καὶ ἡ χθεσινὴ καὶ ἡ προχθεσινὴ. Τὸ χρηματοκιβώτιόν σας θὰ ἐξέλθῃ κατὰ τι ἄλλὰ ἢ ζωὴ σας μένει ἢ ἴδια. Ὡρ θουάο.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΕΝΤΑΡΟΥΣ

Καλημέρα, συνάδελφοι. Καὶ σήμερα ὅπως καὶ χθές. Οὔτε σήμερα ὁ οὐρανὸς θὰ βρέξῃ τάλληρα. Τὰ δνεῖρα, ποῦ θὰ κόμπετε καὶ σήμερα δὲν χορταίνον τὸ στομάχι. Μόνον ἀδειάζουν τὸ κεφάλι.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ

Τέλειωσαν τὰ ψέμματα. Τὰ μαθήματα ἀρχίζον. Οὔτε ἐλευθερίες, οὔτε διασκεδάσεις, οὔτε αἰ σήματα, οὔτε δνεῖρα, οὔτε τίποτε πλέον. Ὅκτῳ μὴ νες σκλαδιά εἰ στὸ σχολεῖο. Ἀνελογίσθητε τί εἶνε ὁκτῳ μὴνες ; Δὲν περνοῦν τόσο γρήγορα. Κλείσετε τὰ μυθιστορήματα, τὰ ἐρωτικὰ γραμματάκια καὶ ἀ νοῖξετε τὰ βιβλία. Ὅχι πλέον τὴν Διλή ἢ τὴν Φιφή, ἀλλὰ θὰ βλέπετε τὸ δάσκαλο, τὰ ματογυάλια του.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Παρντόν, κύριε. Πῶς νὰ τῆς προτείνης γάμο ; Στάσου μιά στιγμὴ. Σκέψου καλά. Δὲν ἐπαρτήθησες ὅτι τὰ κομπλιμέντα της καὶ ἡ καλωσύνης της ἀ ποβλέπουν εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ σὲ τυλίξῃ ; Μετὰ τὸν γάμον, τί θὰ κάμης ; Θὰ τὴν ὑποφέρης ; Θὰ μπορέσης ν' ἀντεπεξέλθῃς πρὸς τὰ τρομερὰ ἔξοδα ; Θὰ θελήσης νὰ θυσιάσῃς ὅλους τοὺς φίλους σου καὶ τὰς συνειδήσεις σου ; Σκέψου καλὰ καὶ πῆγαινε τώρα. Ἄν τὴν ζητοῦσε ἕνας ἄλλος μὲ ὀλίγα χρήματα περισσότερα θὰ σὲ κλωτσούσε. Καλὴ ἐπιτυχία.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΝΔΡΕΜΕΝΟΥΣ

Εἰσαι πανδρεμένος ; Ἐτελείωσες τὴν ἐργασίαν σου ; Πῆγαινε τώρα στητάκι σου. Σὲ περιμένει μιά θραυὰ ἀνόητη, ἐστερημένη κάθε ἐνδιαφέροντος ὁ πως καὶ ἡ ἄλλες. Τὰ παιδιὰ θὰ σοῦ ζητήσουν χρήματα διὰ βιβλία, ἢ μαμιά καὶ αἱ θυγατέρες σου θὰ σοῦ ὀμιλήσουν γιὰ χειμωνιάτικα ρούχα καὶ θὰ βοῆς δύο τρεῖς λογαριασμούς ἀπλήρωτους σπῆτι σου. Αὐαὶ— κὼδ δάντης ;

ΔΙΑ ΜΕΡΙΚΕΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ

Οὔτε καὶ ἐφέτος δεσποινὶς δὲν σᾶς ἐφίλησαν τὸ μέτωπο τ' ἀντὴ τῆς πορτοκαλιάς, οὔτε καὶ ἐφέτος ὁ οὐρκινὸς ἔβρεξε ρῶι. Οὔτε καὶ τοῦ χρόνου, οὔτε καὶ ποτέ. Ἀλλὰ κυττάξτε τὸ πρόσωπό σας τὸ πρωτὸν καθρόφτη μὲ μὲς ξυπνήσετε, πρὶν βαφεῖτε καὶ πρὶν φορέσετε τὰ ψεύτικα δόντια καὶ τὰ ψεύτικα μαλλιά καὶ ἔπειτα ἀποφανθῆτε περὶ τῆς σκληρότητος καὶ ἀδικίας τῆς Τύχης. Καλὴ ψυχὴ, δεσποινίς.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ-ΣΚΕΦΟΝΤΕ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΗΣΑΤΕ!

Κάθε παιδί βέβαια ἐπεθύμησε πολλὰς φορές νὰ εἶχε εἰς τὴν κατοχὴν του ἐντελὸς δικό του

ΕΝΑ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΜΑΡΚΑΣ

ἢ ΕΝΑ ΚΟΝΤΑΚ ἢ ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΡΟΛΟΓΙ ἢ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΕΙΔΗ

Ἀλλὰ διὰ ν' ἀγορασθῶν αὐτὰ χρειάζονται πολλὰ χρήματα βέβαια. Ὅσα παιδιά δὲν ἔχουν τὰ χρήματα αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐργασθῶν ὀλίγας μόνον ὥρας καὶ θὰ ἐλπίσουν περισσότερον ἢ μὲ οἰωνήποτε ἄλλον τρόπον, ὅτι μπερεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσουν. Καὶ ἂν δὲν ἀποκτήσουν ἐν ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω πάντως κατὶ θὰ κερδίσουν, ἐπεὶ εἰς τὸ Μέγα Λαχεῖον τῆς «Ν. Γενεᾶς» θὰ κερδίσουν

ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Πλὴν τῶν πολυτελῶν δώρων δηλαδὴ θὰ ἔχωμεν καὶ «βραβεῖα παραμυθίας» ὅπως ἔχουν τ' Ἀγγλικά περιοδικὰ διὰ πολλὰ ὀνόματα. Δὲν εἶνε δῶρα μικροτέρας ἀξίας, ἀλλὰ πάντως θὰ εἶναι δῶρα ποῦ θὰ ἐνθουσιάσουν τὰ παιδιά.

ΑΛΛΑ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΩΜΕΝ;

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΞΟΣΦΑΛΙΣΩΜΕΝ ΛΑΧΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΞΟΔΕΥΣΩΜΕΝ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΡΑ ;

Θὰ ἐρωτήσουν πολλὰ παιδιά. Καὶ βέβαια μπορεῖτε. Χωρὶς νὰ ἐξοδεύσητε οὔτε μιά πεντάρα. Ἐγγράψατε ἓνα φίλο σας συνδρομητὴ δι' ἓν ἔτος. Φέρετε τὴν συνδρομὴν εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ ἐξασφαλίσαιτε πέντε λαχεῖα, τὰ ὁποῖα διὰ ν' ἀγοράσετε πρέπει, ἀγοράζοντες τὸν ἀντιστοιχοῦντα ἀριθμὸν φύλλον τῆς «Ν. Γενεᾶς» ποῦ περιέχει τὰ δελτία, νὰ ἐξοδεύσητε πέντε δραχμάς. Πόσον θὰ σᾶς πᾶρῃ νὰ ἐγγράψητε ἓνα συνδρομητὴν ; Ὅλοι γνωρίζουν καὶ ἐκτιμοῦν τὸ περιοδικόν μας. Δείξατε εἰς τὸν φίλον σας ἓνα τεῦχος καὶ ἐγγράψατέ τον. Καὶ οὕτω

ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΑΣ

Ἀλλὰ, θὰ πῆτε, πέντε δραχμάς εἰς λαχεῖα. Δὲν ξέρετε ὅμως, ὅτι κάθε παιδί, μόνον ἔχει πέντε δραχμάς, θὰ σπεύσῃ νὰ προμηθευθῇ λαχεῖα ; Δὲν ξέρετε, ὅτι τὰ παιδιά μόνον ἴδουν τὰ δῶρα ποῦ δίδομεν θὰ ἀφαιρέσουν καὶ τὴν τελευταίαν τὴν δεκάρα διὰ τὸ Λαχεῖον ; Καὶ ὅσα μὲν ἔχουν χρήματα ἀς κάμουν ὅτι θέλουν.

ΑΛΛΑ ΣΥ;

Ἄν δὲν ἔχεις χρήματα. Ἦ ἂν δὲν ἔχεις ν' ἀγοράσῃς ὅσα ἐπιθυμεῖς ; Γιὰτί βέβαια νὰ θέλῃς ν' ἀγοράσῃς πολλὰ—πᾶρα πολλὰ διὰ νὰ ἔχῃς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερας πιθανότητος νὰ κερδίσης. Αὐτὸ τὸ καταλαμβάνομεν. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνομεν γιὰτί νὰ καθήσῃς καὶ νὰ πῆς

ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΕΙΧΑ ΕΚΑΤΟ ΛΑΧΕΙΑ ΑΚΟΜΑ !

Καὶ νὰ τὸ λές μόνον καὶ νὰ δνευροπολῇς μόνον. Εἶνε εὐκολώτατο νὰ ἀποκτήσης 100 λαχεῖα. Γράψε 20 συνδρομὰς εἰρηόους, Δοκίμασε. Ἡ πρώτη συνδρομὴ θὰ σοῦ φανῇ δύσκολη κάπως ἢ δυνάστερα εὐκολωτέρα, ἢ τρεῖς παιγνίδι. Σιγὰ — σιγὰ θὰ μάθῃς πῶς νὰ πλησιάζῃς τοὺς φίλους σου. Πῶς νὰ τοὺς πείθῃς..

ΕΠΙΜΟΝΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Διότι εἰς τὴν πρώτην συνδρομὴν θὰ δοκιμάσῃς τὴν ἱκανότητά σου. Ἄν σοῦ ἀποποιηθῶν πολλοί, ἐπίμεινε, ἔχων ὑπ' ὄφει σου, ὅτι κάθε ἀρχὴ εἶναι δυσχερὴς, ἀλλ' ὅτι σιγὰ σιγὰ ἢ ὅχῃ εἶνε τὸ ἥμισυ τοῦ παντός. Μετὰ τὴν πρώτην συνδρομὴν θὰ γνωρίζῃς πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ συνδρομητὰς εὐκόλως.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ἌΝ ΕΧΗΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΗ ΤΑ ΕΞΟΔΕΥΣΗΣ

Φύλαξέ τα διὰ ν' ἀγοράσῃς καὶ ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃς δωρεάν. Καθόσον ἡμπορεῖς νὰ ἐπιτύχῃς λαχεῖα τῆς «Ν. Γενεᾶς» ἐντελὸς δωρεάν, θὰ ἦτο παράλογον νὰ ἀπορρίψῃς τὴν προσφορὰν.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ."

Οἱ καταρτίζοντες συλλόγους ἡμποροῦν διατῶν μελῶν των νὰ φροντίσουν θαυμάσια. Καὶ τὰ λαχεῖα νὰ σταλοῦν ἐπ' ὀνόματι τοῦ συλλόγου ἂν θέλουν. Δὲν σᾶς προτείνομεν τίποτε ἀδύνατον. Ἐχετε ὑπ' ὄφει σας, ὅτι ἡ «Νέα Γενεά» προσφέρει τὰ δῶρα μὴ ἐπιβαρύνοντες τοὺς ἀναγνώστιας της οὔτε μιά πεντάρα παραπάνω.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕ ΔΩΡΑ 1000 ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. ΣΚΕΦΟΝΤΕ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΗΣΑΤΕ ΜΗ ΑΝΑΒΑΛΕΤΕ—ΑΡΧΙΣΑΤΕ ΤΑΣ ΕΝΕΡΓΙΑΣ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΩΡΑ

Ὅσον περισσότερον ἐνεργεῖτε ὅσα περισσότερα λαχεῖα ἐξασφαλίζετε ΤΟΣΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΤΕ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΩΡΑ